

OUDEN VAN DAGEN

Wij vinden in deze straten ons gezicht
niet meer. Als vreemden lopen wij door
onzelf en sakkeren op alles wat verdween:
telefooncellen, rokers in kroegen, dichters
die 's ochtends de dingen groeten, stilte,
overzicht, zomaar herkend worden
door een jongeling.

Nu ziet niemand meer om
naar ons gezichtsverlies.

Maar wij houden vol, blijven kijken naar hoe mensen
hier hun toekomstdromen door de straten schoppen,
hun liefdevolle woede in telefoons opkroppen,
hoe iedereen de samenleving verbetert
met zijn zelfbeeld. Delen, delen
of je leven.

Nog steeds kijkt niemand op.

Maar wij zijn er nog en rapen in dit straatbeeld
ons gezicht bijeen. Groeten de dingen. Blijven
zoeken naar een nieuwe blik, naar een oude stad
die glorieus in onze voeten weer het anker licht.

Yannick Dangre

Lotte Dodion: "Dit gedicht vormt een kleine troostinstallatie aan de Schelde. De teksten 'Welkom bij Groepspraktijk Scheldebocht' en 'Instructies' zie ik op twee tijdelijke plakkaats aan de kaaien. In mijn wildste fantasie zie ik me bij de bordjes enkele consultatiedagen houden: om vragen te verzamelen en die vervolgens te verwerken tot soundscape die bij de installatie kan worden opgesteld."

VRAAG HET AAN HET WATER.

Een ode aan het beste luisterend oor van 't Stad.

Welkom in Groepspraktijk Scheldebocht, het beste luisterend oor van de stad.
Dag en nacht vrije consultatie. Geen afspraak. Geen intake. Geen wachtlijst.
Gratis. 24/7. Vrijuit en vertrouwelijk te spreken.

Eeuwenoude ervaring. Antwerpenaren komen al honderden jaren bij haar te rade.
Geen probleem dat ze niet kent. Geen thema onbespreekbaar.

Strikt beroepsgeheim. De Schelde is geconventioneerd bij de Orde der Geneeskrachtige Stroom en volgt de gedragscode op de kleinste letter.

In geval je vreest dat de meeuwen iets van je woorden komen pikken:
ook zij hebben een eed afgelegd.

Wat aan de Schelde wordt gezegd, blijft van de Schelde.

INSTRUCTIES

- 1) Dit is geen gechronometreerd consult. De Schelde draagt geen stopwatch. Je krijgt alle tijd. Voor je verder gaat; kom op adem.
- 2) Draai je gezicht naar het water. Wil je gaan zitten? Zink in haar bank een diepe fauteuil met de stad als ruggensteun. Leg al je gewicht neer.
- 3) Haal uit je ritselende gedachten een vraag; leg ze spartelend in je mond.
- 4) Laat op een diepe uitademing je vraag te water, luidop of woordeloos.
- 5) Speur met zachte ogen de horizon af als een zoekplaatje. Er is altijd het begin van een antwoord. Misschien lees je een teken in het terugtrekkende slib, voorspelt de vlucht van een vogel je richting of breekt het licht in de glazen bol van een kajuit in alle kleuren open.
- 6) Als je uitgekeken bent, richt je blik op de waterlijn. Stel je ogen ermee gelijk. Zet dan je gedachten op een rijtje, kantel ze, lijn ze uit tot ze samenvallen met het peil van de Schelde. Nu sta je stevig waterpas.

Opmerking:

Als je gemiste slaap als zandzakjes onder je ogen draagt en/of je waterpeil op tranen staat: overstroom maar. Zij kent het breken van water. Weet hoe het is steeds weer tegen de kant te botsen voor ze klotsend verder kan.

POLSSLAG

Opeens was ik alleen een gastlijf voor de reuzenhand,
ooit afgehakt. Zo soepel zat ze aan me aangegroeid

dat ik begreep dat ze al eeuwenlang van pols- naar polsgewricht migreert.
En ze was helpend, reddend zelfs, niet langer dwars.

Haar vingers kolossaal en warm – ik voelde ze veeleer dan dat ik ze daadwerkelijk zag –
bladerden vanzelf door

alle gordijnen van de stad als door
een catalogus van gemoederen want onder meer
de schaterlach van Sint-Andriesserveuses
trok daverend door me heen, gevolgd

door Schoonselhofweemoed als luisterde een blinde man
in mij naar opnames van heel oud tramgerinkel, een mix van lijnen 2, 3, 8.
En even later was het alsof kinderen heen en wier zwierden
in mijn binnenoor waardoor ik snapte dat zij, Antigoonhand,

touters duwde in 't Stadspark, hoog en hoger, onvermoeibaar
terwijl ze ook al
schouders – *Salaam!* – aangepord had op de stoep voor moskee Al Iman,
duimtaxi gespeeld had voor de duiven van
Tchingchangsploain, ze allemaal op één vinger
naar de Scheldekaaien had gebracht.

Ik werd gewaar hoe ze sjabbat- na sjabbatkaars mee
aanstak, de regenboogvlag van de Draakplaats
even leende om het topje van de koepel van de Middenstatie
op te blinken *impassant*, dat vroegere kopstation dat nu gelaagder is
en meer verbindt dan huwelijksgebak.

Toen ik probeerde wat te slapen in haar onmetelijke palm,
pulseerde in haar aders duidelijk het hele stratenplan
en een lange overslag verstond ik volstrekt angstloos

als de wissel van de passagiers van
't reuzenrad dat even minuscuul in mijn polsslager zat.

Kan een reus postuum de hand vragen
aan een stad?

Ruth Lasters

SINJOOR AAN HET WOORD

Daar waar het water de horizon raakt
daar waar de zon weerkaatst op de boerentoren
daar waar de kathedraal haar 6 klokken ons allen ontwakent
daar wonen wij, de Sinjoren.
Geen derde generatie stadskinderen, wel pagadders allerlei
de nachtwakers en de nachtbrakers en de minderen zij aan zij.

De Sinjoren hoor en zie je overal, want wij zijn het hart van de Stad.
Wij zijn de duizenden druppeltjes van de Schelde en zijn de esdoorns van het Stadspark.
Wij zijn de keien kinderkoppen van de Minderbroedersrui en zijn de ruïen onder de leien.
Wij zijn de 32 kruiden in de Elixir d'Anvers en zijn het kruimeldeeg van het Antwerps handje.
Wij zijn de 72 nationaliteiten met onze eigen culturen en talen.
Wij, wij zijn de Sinjoren!

Waarom wij zo trots zijn vraagt u zich misschien af?
Graag met plezier een Sinjoor aan het woord,
op zijn tocht door zijn wonderschone Stad.

*“Elke dag draag ik mijn Stad nauw aan het Hart
met de Velo pas van de Scheldekaai naar de Vogeltjesmarkt
Feesten in Club Capital, te midden van het Stadspark
Snachts strompelen we dronken naar huis,
hopen dat Lange Wapper me niet oppakt”*

*“Vanuit Mijn uitkijktóóren bovenop het MAS
Kijk ik over de Zoo en den Brabo tot aan de Handschoenmarkt
Ik smacht naar de nacht en de lach van mijn Stad
Van de luidruchtige leien tot de serene Scheldekaaien
Elke sierlijke steeg en elk prachtig park
Het stadsplan, ja dat ken ik als mijn broekzak”*

*“Als ware Sinjoor laat ik mijn lofzang nog eens horen
Ik aanschouw mijn liefste Antwerpen, mijn wonderschone Stad
Want ik ben haar, ik ben haar hart
Want ik, ik ben een Sinjoor”*

Welnu begrijpt u waarschijnlijk wel dat wij zo trots zijn op onze Stad,
want ze is een onbeschrijfelijk stukje paradijs.
Het is onze gemeenschappelijke factor van de algemene delen.
Het is onze trots en trots mogen we zijn!
De Stad is de onze, van ons de Sinjoren!

Proza-K

HET VANGEN VAN SCHADUW

De lijn van je voeten is scherp,
de vorm van je hoofd verdwijnt
in het beton van gebouwen.

Je kan dit met krijt omlijnen,
maar kan je je schaduw vangen
in water op papier, in van die zacht
uitwaaierende vlekken?

En wat met een steen, een dood stuk hout,
dat duivenlichaam daar op de grond?
Wat met dat torenhoge kantwerk in steen,
de dooi van zonlicht op een lichaam?

Wat met de steeds terugkerende schaduwplanten
die zich traag over het plein bewegen?
Ondoorzichtig blijven ze, hun plastic zakje
aan de hand, de ongewassen hond, het liedje

dat ze maar blijven fluiten. Kan je,
palet aan de voeten, hoed in de hand,
het vlees van hun magere armen,
hun weerbarstig kerende koppen –

Achter je straalt een licht dat waakt,
maar je kan je nu niet meer omdraaien.

In je tuin wordt het langzaam donker.
In je hart wordt het langzaam donker.
Natuurlijk is er altijd schaduw.

En je kijkt naar de kinderen die lengen
aan de hand van hun ouders.

Altijd grijpt wel iemand naar het licht.

Lies Van Gasse